

Pál Dániel Levente

Egy ember
nyolcadik kerülete

Pál Dániel Levente

Egy ember
nyolcadik kerülete

ATHENAEUM

© Pál Dániel Levente, 2019

A könyv írása során a szerző
NKA alkotói ösztöndíjban részesült.

Nemzeti Kulturális Alap

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 823 3

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Nagy Koppány Zsolt
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 137. esztendejében, 2019-ben.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

*Külön köszönet: Fehér Béla,
Nagy Viktor, Sirkó Eszter,
Szekáry Zsuzsanna, Vida Péter,
Znamenák István*

Az irodalom utóélete

– *Hánykor keltél?*

– *Kilenckor.*

– *Azt hittem, a költők korán kelnek.*

– *A költők nem korán kelnek.*

A költők korán halnak.

Hírnév, siker, csillogás

Meg szokták kérdezni, mi is ez *Az Úr Nyolcadik Kerülete*, hogyan kezdtem el írni, hogyan jött létre, hogyan gyűjtöm össze az anyagot, egyáltalán: hogyan írok.

Az egész a semmiből indult, nem volt koncepció, nem volt tervem, nem volt vele különösebb szándékom sem. Itt lakom a kerület közepén, és ahogy bárhol máshol, itt is történnek dolgok, és ezeket, ahogy bárki más, úgy én is ki szoktam rakni a Facebookra. Ha már én jól szórakoztam, szórakozzanak ismerőseim és idegenjeim is. Ne vesszen el egy jobb párbeszéd, se egy jól megfogalmazott mondat, se egy jelenet vagy egy diktafonba felmondott élet.

Szaporodni kezdtek a nyócker hashtaggel ellátott bejegyzéseim, nőtt az érdeklődés, sűrűsödtek a lájkok. Ha kimaradt egy-két hét,

már kaptam a leveleket, mikor jön a következő, ugye folytatni fogom.

Én folytattam, gyűjtöttem, ahogy dobta az utca vagy a tömegközlekedés, ahogy bukott ki jó sorsú vagy jobbra érdemes figurák szájából az élet, annak igazságai és ahhoz fűzött kommentárjaik. Le is írtam, ki is raktam a legtöbbet. És kaptam a további leveleket, hogy ugye majd összegyűjtöm, ebből is lesz könyv, olvasható lesz majd az egész egyben is. Ha pedig ez ellen tiltakozni kezdtem, nem késett a válasz, mondták, érdemes, önmagában is, meg azért is, mert sokkal jobbak, mint a verseim, inkább ezzel foglalkozz, ebből legyen könyv.

Az egyik ilyen levél például egy egyetemi kollégium lapjának szerkesztőjétől érkezett. A lap neve *KulturWC*. Kért pár szöveget, utánközlésre, nagy sikert és még több olvasót ígért. Majd hozzátette, kis lap ők, szamizdat, kedvtelésből csinálják, mindenki a szabadidejében és saját zsebéből. Azaz fizetni nem tudnak, de cserébe kiraknak majd a kollégium minden piszoárja fölé, minden vécé ajtajának belső oldalára. Ott van a legtöbb olvasó, gondoljak

csak bele, mennyi. Mindenki odajár, ott mindenki a kultúrával foglalkozik. Ezért ez a lap címe is, nem véletlenül.

Küldtem neki pár szöveget, kaptam cserébe pár fotót piszoárnál engem olvasó ismeretlenekről.

Nem sokkal később az egyik hajléktalan-újság irodalmi szerkesztője írt rám. Ő is kért pár szöveget, utánközlésre. Majd hozzátette, kis lap ők, szeretetből csinálják, mindenki a szabadidejében és a saját zsebéből, nagyon csekély egyéb támogatással. Az árusok abból keresnek némi pénzt, hogy a lap terjesztői, százalékot kapnak az eladott példányok után. Nem kérte ingyen, azt mondta, fizetnek honort, hiszen ők így működnek. És természetesen kiraknak majd minden hajléktalanszállóban, melegedőben, aluljáróban. Mondta, ezeken a helyeken van a legtöbb olvasó, gondoljak csak bele, mennyi.

Pénzt nem fogadtam el, átküldtem pár szöveget, válogasson kedve szerint, publikálja, amelyik tetszik.

Megjelent a lap, kaptam is egy levelet, hogy ha szeretnék tiszteletpéldányt, átvehetem a

Dankó utcában, ott van a szerkesztőség, csak menjek be, amikor tudok.

Pár nap múlva be is mentem, várnom kellett kicsit, amíg átvett három zsák ruhát az ügyeletes szerkesztő. A szobányi helyiségben a melegedő bácsik és nénik kávéztak, szendvicset ettek, pár régi gépen neteztek.

Az egyik gépen egy levelezőprogram volt nyitva, a másikon az önkormányzat hírei, a harmadikon *Az Úr Nyolcadik Kerülete* Facebook-oldala, az egyik nagykabátos bácsi azt pörgette. Eltakartam az arcom, nem akartam, hogy felismerjen. Pörgette, olvasta visszafelé a kipoisztolt történeteket, és sírt és nevetett. Nevetett és sírt. Csipogott a telefonom, ahogy nyomta egymás után a lájkokat.